

Räknar man hustru och två barn för hvarje, så får man 200 tusen personer. Och jag är viss, att det är för litet räknadt. Men ännu de handlande sjelfva med deras kontorister och alla dem, som arbeta för fartygens underhåll och förfärdiga varorna, så utgör deras antal en flerdubbel summa. – Också röras på gatorna lastade kärror och vagnar oupphörligt och man åker äfven eljest mycket. Det är derföre icke lätt att komma helbregda fram, när man är fotgångare. Jag har utanför mitt fönster räknat tie fordon i hvarje minut. Det gör 600 i timmen och således på 12 timmar 7 200 om dagen. Men mins att det är blott i ett enda gathörn. Ännu om kl. 12 på natten dånar det jemnt här förbi.

Längman hade kommit hit en dag, förrän jag. Vi dröja troligen blott 8 dagar; fara härifrån till Liverpool, derifrån till Hull. Se efter, huru fram och åter det går. Och i Hull får jag ju många bref. D. v. s. jag får dem i Lördag vecka till eller så bortåt. Det är dock ännu lång tid. Och min längtan vexer åter. Det är som skulle jag blifva mera fremmande för Dig, när jag icke får ens se ett kärt ord af Din hand. Ack om dina bref vore så snälla som det sista. Det har så många gånger skänkt mig glädje. Det skall också i afton blifva min sista läsning och kyssas varmt. Älskade ljufva min maka lilla, hade jag här i stället Dina egna sköna varma läppar – hade jag spetsen af Ditt minsta finger, blott en fläkt af Din andedrägt eller helst en skymt af en kärleksfull blick, en sådan jag stundom sett, och som jag minnes med tårar af saknad och ånger. Ja vore jag hos Dig helst ett enda litet ögonblick, Du skulle se på mig, huru jag älskar, huru jag saknar, huru jag evinnerligen vill älska Dig och med Guds hjälp bevisa det. Kyss vårt lilla ljufva barn. Helsa Calle kärt. Pappa och alla andra. Tänk sjelf egen min, egen, egen maka, tänk på mig med kärlek och förlåtelse. Tro att jag skrifver detta så upprörd i min innersta själ att jag knappt med skumt öga och darrande hand kan skrifva mitt Farväl och än en försäkran, att jag är Din, Din trogne öme Make oföränderligt. Lef väl, Lef väl! Gud i himlen vare Edert beskydd och mitt.

J. V. S:n

94 J. L. SNELLMAN – J. V. SNELLMAN 19.IX 1847
HUB, JVS handskriftssamling

Kuuslax den 19. September.

40 *Min egen älskade Make!*

Hvar må du nu vandrar, om min blick ändå kunde tränga fram till dig, och se dig glad och nöjd och förhoppningsfull, då kunde ju äfven jag glädjas, om jag får se min egen ljufva Make lycklig och nöjd, om också sorgor och bekymmer skulle komma, som du ibland talt om, vore jag ändå lycklig och nöjd, om jag hade din kärlek, och äfven lyckligare ty då vore jag mera i tillfälle att visa dig, huru grufligt jag håller af dig, älskade Make. Jag har ofta försökt att öfvervinna detta mitt kalla och liknöjda sätt att vara, och visa mig sådan jag är, men jag är så rysligt blyg, och i synnerhet för dig, och det kommer sig säkert deraf, att jag förrut hade en sådan respect för dig, och hörde dig om talas som en sådan sträng herre, och derför skall du ej förrundra dig, om det går så långsamt med min bättring. Nu har jag ricktigt funnit huru mycket jag värderar och håller af, ty bland inga karlar kan jag finna någon som jag ens kan jemföra med dig, jag skulle kunna vara så stolt och lycklig, om

jag blott vore annorlunda, och kunde göra dig lycklig.

Här lefver vi ett tyst och stilla lif, vädret har hindrat oss att vistas ute i det fria, utan vi hafva lefvat emellan fyra väggar och det har ej varit så alldeles roligt, jag har mycket saknat Frosteruses, och kommer alltid att sakna den snella och glada Tant, när jag kommer hem skall jag skrifva, och tacka dem, var nu inte rädd, jag skall bjuda till att skrifva så gott jag kan, och Tant skall vist hafva öfverseende med mig.

I nästa bref skulle jag besvära dig med några commissioner, jag ämnade sy åt Elis Tschernichin en dyna, och skulle behöfva garn, om du har tid, med dem, så skickar jag väl prof. 10

Lilla Hanna börjar att stiga opp så rysligt tidigt, hon väcker mig redan klockan sex, och då brukar jag alltid ligga, och leka med henne någon timme,

Hon är mycket frisk, men har ej fått flere tänder. jag fick glädjen en dag höra henne ropa Mamma, det var första gången,

Till Maninga ämnar jag ej resa, det blir så sent, och vädret är ej heller sådant, att jag skulle hafva lust att färdas med Hanna, jag är nu här par veckor, och reser sedan och ställer allt i orning till din hemkomst, det blir så roligt så roligt, att få min egen ljufva Make hem, till vårt lungna hem. Hvar gång jag tar lillan i famnen så kommer jag ihåg dig, och längtar efter den tiden, då jag får visa henne åt dig. Flickorna och Anette voro i somras hit resta på par veckor, och det kan hända att Anette ännu kommer hit, jag skulle önska, då skulle vi få bo tillsammans här oppe, i stället att jag nu bor här ensam. 20

I morgon väntas Röhring hem, Charlotte hade bref i går från honom, Jag blir litet otålig att vänta hela två veckor på bref, måtte det då hels komma fram och inte som förra gången låta mig vänta flera veckor, numera är jag ej ängslig ty jag vet nog att du skrifer, fastän de få ligga på postkontoren,

Fru Wirzen ämnar ännu i September resa till Helsingfors, ack hvad jag skulle vara olycklig i hennes ställe, om jag hade måsta vara så länge skild ifrån dig, som hon ifrån sin man. Kommer du ihåg då du brydde henne, att Wirzen en skulle känna någon saknad efter henne, då han har så mycket förströelser. hon har skrifvit derom till honom, och han har svarat, att du nog sjelf nu fick erfara hvad det vill säga att vara skild ifrån hemmet och de sina. 30

Mätte din resa nu gå bra, och jag få dig frisk och sund åter, Gud skydde dig, min egen ljufva älskade Make Farväl

Din trogna 40
Jeanette.

Calle mår bra. Hanna ber helsa sin ömma Pappa.

95 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 22., 23. &
26.IX 1847

HUB, JVS handskriftssamling

Hull d. 22 September 47. 50

Ömt Älskade saknade Maka min!

Ännu varm i hjertat af Dina så ljufva kärleksfulla bref, sätter jag mig ned att skrifva dessa rader. Jag fick här dessa fyra bref med poststempel af den 3:dje, 16:de, 23:dje och 28:de Augusti. Jemte glädjen hafva de